

*a szerelem végtelen
napéjegyenlőségeiről
amikor az idő is
ellankad mint a patak
ha szomját oltja
benne a szarvas
egyszóval kettőnk
dolgáról az emberiség
nevében volna még
talán volna még*

Folytonosság

*áldozóhely volt szentély
pogány templom később keresztény
mutatja még egy-két mohos darab
a hajdani falat*

*most csak hely fű fa és bokor
tenyészet csöndjében élni akar
lábod ősi ösvényre ismer
akármikor jössz itthon van az isten*

HORGAS BÉLA

Fénykép

*fehér alsónadrágban
ez a gólyalábú
ez itt
a bal szélen
tarkóját tetvészetve
jön (vagy megy)
a kissé lejtős udvar
diófái alatt
ez a kipótolt fogsorú
feje fölött a júliusi ég
összedobált ágyszerűkával
ez én vagyok*

Dalszerű

életkorom szerint is illendő
hajolni hozzám hajlandó
dallamát magam szereztem
tóparton nyomát kerestem

zsiráfnyomok

kérdezem tehát egy zsiráffal
mit kezdhetnék a nyakával
s ha bár az állat valóságos
nem való a fojtogatáshoz

elfojtások

egy tompa dalszerűt szeretnék
társaság eszme kerülendő
kezdet és végét elhagyandó
nézek zsiráfra meszelőre

lomblegelők

talpam a hideg küszöbön
szájpadlásom savanykás alma

Történet a kertben

Bábu lovagol át hidegglősen.
Ajtórésbe szorult újságpapír
libeg a szélben ráérősen.

Lehetne óriási pontyfarok
vagy elszabadult ing,
várost átszelő —

a képben mindenképpen
benne vagyunk, ez érthető.

S akár a kesztyűk, üresen.

Padlástérből aláereszkedő,
nézed és mégse látod zsinetek
a cinkos végtagokon.

Fekete lovon
világszép meztelen nő —
a báblovas után.

A kert bokrai hogy zörögnek!

Alszom, talpon vagyok.

A verejték sócsillagai
alkatrészek egy szekérből,
mely nem tud égre szállni.

Elszigetelődnek a kert narancsfái.

Báblovas és nőlovas párban,
már visszafelé.

Virágos rés a lába köze.

Áthulló arc, hogy legyen története.

Főlnagyított száj az évszakok váltakozása.

Lassított ugratás valami sövény felett.

Asztal és két szék, jelenet szombat délután.

Test

domboldalunkon zöld ág pörkölődik
bogyóvér-csöppök elfeketednek
hűl a föld hamuban
hazatérő lelkek kiáltoznak
valami test után

ne hallgass ne nézz oda
ezek képek ezt nem látod
papírra festett lángok
ez a hamu nem igaz
húzz magadra takarónak

Évszak

zöld ág merül még
már őszi ég kékjébe
hintálja hegy-völgy erdő magát
alakoskodik vagy élvezi valóban
ekkorá rongyrazó előtt le le
a dicsőség is övé
nemcsak a győzelem

KALÁSZ MÁRTON

Ércjelző rózsá

Most még arravaló,
jelezzé az elképzelt ércet:
váljék kékké, gutaütéses
szirmúvá! Síkon nagy ütés,
s megszűkül az érc-ér a mélyben.
Szél fúj, majd lezuhog a tél —
még mielőtt,
édes, e szép vértódulás

s halványulás
bűvkörébe visszalépne a kucsmás,
s magának
vadmadár-vonulás irányát
nézve szórakozottan
e rózsát
letépné.